

merel

Hij komt uit Animalia, zijn stam is die van de Chordata. Zijn klasse is Aves, de orde waartoe hij behoort de Passeriformes. Zijn familie is die van de Turdidae en zijn geslacht is Turdus. Een beetje vogelkenner weet natuurlijk meteen dat ik het over de doodgewone dagelijkse, overal voorkomende, een beetje saai uitzijnde merel heb. Mij bevalen deze fraaie Latijnse termen uitstekend. Ze komen de merel toe.

Grootste goed van de lente is voor mij de merel. Ik ben een herfst- en wintermens, dus naar de lente kijk ik – in tegenstelling tot de meeste levende wezens - niet direct uit. 'Als het maar weer lente is, dan ga ik ...' en dan komt er een reeks activiteiten die je met evenveel plezier in de kou kunt doen. Ik word depri van al die veel te vrolijke narcisjes, van de massale en lawaaiige trek naar buiten, van de witte lijven in teveel onthullende zomerkleren. Maar met de merel ben ik elk jaar weer blij. Ineens is hij er weer, in de nog stille ochtend of in de rust van het laatste avondlicht, hoog boven in een boom. Hoe stiller het buiten is, hoe meer de merel zijn best doet. Het kan niet anders of hij geniet van zijn eigen geluid in de beloftevolle akoestiek van de net begonnen dag of van de stilgevallen avonddrukke. Hij geeft me een gevoel van tijdloosheid en brengt rust en betrouwbaarheid. Wat er ook gebeurt, de merel zingt onverstoord door. Duiven doen dat ook, maar die schiet ik het liefste af. Die zitten in de dakgoot te koeren – en te schijten - tot ik er gek van word. Duiven zijn een plaag, merels een geschenk.

Merels associeer ik met de ribes, de skimmia en de spirea, struiken met een subtiele geur die verleiden om even bij stil te staan.

Als ie er dan toch is, de lente, dan maak ik er maar wat van.